

ржка нѣкому за просто пріятелство можемъ да извадимъ ржкавицитѣ си и да държимъ ржката си гола. Нѣ кога ще хванимъ ржката на една Госпожа или на нѣкого по горенъ отъ насъ, благодравіето изисква да правимъ това съ ржкжвици, защото е знакъ на почитаніе и учтивость.

Да показвами съ прѣстъ отъ далечъ или отъ близо чловѣкатъ, за когото говоримъ, да хващами за дрѣхитѣ, по лицето оногози, комуто говоримъ, е голѣмо злонравіе. Голѣмо злонравіе е още да си теглимъ прѣститѣ и да ги пуками.

Трѣба да си урѣзвами нектитѣ сегисъ тогисъ нѣ не прѣдъ люди; трѣба да ги рѣжимъ съ ножички, а не съ ножъ. Непростена грубость е да ги глождимъ съ зжби, да ги забивами въ овошки, въ хлѣбать или въ друго какво да е нѣщо.

Трѣба да ся вардимъ да не ся набира подъ нектитѣ мръеота.

XIV.

За колѣнитѣ и нозѣтѣ.

Не трѣба, кога стоимъ сѣднали, да си растварями или да си събирами колѣнитѣ. Да клатимъ, да люлѣемъ непрѣстанно нозѣтѣ си, да ги простирами, да ги кръстосвами, когато сме сѣднали прѣдъ почтени хора, е безумно злонравіе.

Онія, на които ся много силни испареніята, та имъ вонѣтъ краката, трѣба да обувать чорапи и да ги промѣнѣтъ често, да си мыѣтъ нозѣтѣ и особито лѣтѣ и когато ще излѣзжтъ прѣдъ дружина.

Когато стоимъ прави, трѣба нозѣтѣ ни да ся раздалечени малко единъ отъ другъ; да не ги клатимъ непрѣстанно, ни да ги удрами у земята, ни да стоимъ на единъ кракъ.